

Äventyr på Bottenhavet

Båtlivs sjösäkerhetsexpert fick i sommar kalla på sjöräddningen. Ett litet misstag fick ödesdigra konsekvenser, men också snabb hjälp och nya vänner på sjön. Text & foto: Bengt Anderhagen

"SE UPP, DET bryter i vatt-
net där framför stäven",
hör jag min hustru ropa.

Jag drar snabbt av gasen men båten, en Targa 31, hinner ändå glida upp på ett sandgrund där vi blir stående.

Jag stänger av motorn och kollar läget. Varken min hustru eller jag själv har blivit skadade. Drev och propellrar tycks vara hela, liksom båten. Det tycks bara vara självkänslan som fått sig en törn, gammal navigationslärare som jag är.

Vi kommer från Hudiksvall och är på väg upp till Mellanfjärden. Trots navigator och papperssjökort har jag girat för tidigt med grundstötning till följd.

Kvällen innan intermezzot har jag gjort en intervju med Christian Johansson, ställföreträdande stationsansvarig för sjöräddningsstationen i Hudiksvall. Jag ringer upp honom och berättar att han har fått ytterligare ett fall i årets höga statistik av sjöräddningsinsatser. Han lovar att skicka ut en båt för att dra oss från grundet.

EN KORT STUND efter att jag avslutat samtalet glider plötsligt båten av grundet, hjälpt av vind och sjö. Jag startar motorn, provar att köra fram och back och allt verkar fungera. Jag ringer till Christian, tackar och ber honom att avblåsa larmet. Han gör så och vi fortsätter vår avbrutna färd över Bottenhavet mot Mellanfjärden. Den sydliga vinden har nu ökat till 6–7 m/s och vi surfar på i medsjö i en fart mellan 14 och 16 knop.

När vi kört ett par timmar börjar plötsligt motorlarmet tjuta, motorn har börjat koka. Ner med farten och stänger av motorn. När jag kollar i motorrummet ser jag glykolblandat vatten på durken under motorn. Vad kan ha hänt? Värmeväxlaren, någon slang?

Eftersom båten nu lägger sig tvärs i sjön och börjar rulla ganska så häftigt inser jag att det inte är möjligt att felsöka ute till havs. Det är bara att ringa sjöräddningen igen. Nu får jag tala med Petter Sandin som är jour-

Petter Sandin, Erik Enström, Magnus Broheden och Christopher Urbán.

havande befälhavare på räddningsbåten Evert Taube, en före detta Stridsbåt 90. Han lovar att de ska komma, men att det nog dröjer ett bra tag då de inte kan köra så fort i den grova sjön. Det är bara att avvakta och begrunda situationen. Ska vår länge planerade resa upp till Höga Kusten ta slut på det här viset? Trist.

SÅ SMÅNINGOM KOMMER Evert Taube och kontaktar oss via VHF-radion. Genom en skicklig manöver av styrman Magnus Broheden lyckas Christopher Urbán komma över till oss på Targan. Han frågar hur vi mår och är mycket vänlig. Tillsammans riggar vi en hanfot i fören och gör klart för bogsering. Inom några minuter är det kopplat och

klart och bogseringen börjar.

Meningen var att vi skulle bogseras till Hudiksvall, men på grund av den grova sjön bestämmer vi att gå in till Kuggören i stället. Efter en halvtimme är vi lä bakom Kuggören och förtöjer vid en brygga.

Nu börjar det hända saker: motorluckorna öppnas, Christopher Urbán, som är maskinist, kliver ner i motorrummet. Han konstaterar snabbt att sjövattnet är helt fyllt med sand och att det glykolblandade vattnet som runnit ut har skett på grund av värmeexpansionen, helt normalt alltså. Sanden i filtret hade sugits upp när vi stod på grundet. Även Petter Sandin var nere i motorrummet och tillsammans hjälptes de åt att byta till en ny

Under bogsering.

Tre man i motorrummet.

impeller som jag hade ombord. Efter en stund var även räddningsmannen Erik Enström nere i motorrummet och assisterade.

Efter en halvtimme var de klara och jag kunde starta motorn igen. Allt fungerade. Och vad hände nu? Jo, nu bjöd de på gott kaffe också! Vilka grabbar! Lugna, vänliga och kunniga. De visade prov på mycket gott sjömanskap.

NI KAN TRO att vi på Targan var tacksamma mot Sjärräddnings-sällskapet och deras frivilliga besättningar. Det medlemskapet är värt varenda krona! ☺

PS: Ska skaffa ett drivankare. Kan vara bra att ha om något liknande uppstår. **DS**